

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **ENVIROPOL s.r.o.**, IČO: 28961722
se sídlem Československého exilu 2062/8, Praha 4
zastoupená Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem
se sídlem Opletalova 55, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2020 č.j. MZP/2019/560/1302

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo co do výše uložené pokuty změněno a ve zbývajících částech potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod (dále jen „ČIŽP“) ze dne 10.6.2019, č.j. ČIŽP/46/2019/5194 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím ČIŽP uznala žalobkyni vinnou spácháním přestupku podle § 125g odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), kterého se dopustila tím, že coby osoba zacházející se zvláště nebezpečnými a nebezpečnými látkami při zpracovávání elektroodpadu ve svém výrobním závodě na adrese Hruškové Dvory 126, Jihlava nesplnila povinnost podle § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona, protože neumístila zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují a zpracovávají, tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu smísení s odpadními nebo srážkovými vodami. Za tento přestupek ČIŽP uložila žalobkyni pokutu ve výši 250.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1.000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím snížil uloženou pokutu na 100.000,- Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Ze správního spisu vyplývá, že ČIŽP provedla dne 6.11.2018 kontrolu v provozovně žalobkyně na adrese Hruškovy Dvory 126, Jihlava, na níž navázala následným šetřením dne 20.11.2018, o čemž byl sepsán protokol o kontrole ze dne 3.12.2018, č.j. ČIŽP 46/2018/9094 (dále jen „protokol o kontrole“). Z protokolu o kontrole vyplývá, že již během prvního šetření na místě bylo zjištěno, že na střeše haly H3 se nachází výduch - vyústění protivýbušné (bezpečnostní) klapky vertikálního drtiče elektroodpadu KUBOTA, o jehož existenci není v provozním řádu žádný záznam. Tato klapka funguje na principu magnetu, a to jako řešení přetlaku při případné explozi drčeného materiálu. Při kontrole však byly segmenty klapky odsunuty, a výduch tak byl volně otevřený přímo do vnějšího ovzduší i za běžného provozu drtiče. V době kontroly byli na střeše dva pracovníci žalobkyně, kteří měli umístit segmenty klapky zpět. ČIŽP zjistila, že na těchto segmentech i na celé nadstřešní konstrukci výduchu se nachází značné množství prachu, jenž byl zjištěn také v okapovém svodu odvádějícím dešťovou vodu do kanalizace. Prach byl dále zjištěn i na spodní části filtru F2, zejména v části napojení vynášecího dopravníku a jeho okolí, a to pod výsypkou vytríděného prachu. Na všech těchto místech a pro porovnání i uvnitř haly byly odebrány vzorky prachu. Při dalším šetření dne 20.11.2018 byl na čerstvě napadaném sněhu v blízkosti výduchu protivýbušné klapky na střeše haly opět patrný prašný spad. V době přítomnosti inspektorů ČIŽP byli na střeše přítomni opět dva pracovníci, kteří prováděli repozici segmentů klapky do funkční klidové polohy. Okapní žlab byl znovu silně znečištěn prašným spadem, v místě okapového svodu do kanalizace byl prašný spad smísen s vodou z tajícího sněhu. V okolí venkovního filtru na nekryté betonové ploše byly shledány smetky prachových částic, jejichž původ byl zjevně spojen s provozem filtru. Součástí protokolu o kontrole je i fotodokumentace pořízená z obou provedených šetření.
3. Vzorky při šetřeních odebíral zaměstnanec Oddělení vzorkování a servisu Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě, akreditované pracoviště Jihlava, jakožto osoba přizvaná kontrolujícím. Z analýzy odebraných vzorků prachu vyplývá, že v prachu se nacházela rtuť, kadmium, nikl, olovo, antimon a zinek. ČIŽP si v rámci kontroly vyžádala od společnosti Vodárenská akciová společnost, a.s. (dále jen „společnost VAS“), která je provozovatelem kanalizace pro veřejnou potřebu města Jihlavy, údaje o výskytu kovů v odpadních vodách žalobkyně. Přehledy rozborů, které společnost VAS poskytla ČIŽP, prokazují masivní výskyt těžkých kovů v odpadních vodách žalobkyně v roce 2017 a jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

výskyt je zaznamenán i v roce 2018. Dle sdělení společnosti VAS byl sledován zvýšený přítok závadných látek do kanalizace a jejich negativní dopad na kvalitu čistírenských kalů.

4. Na základě učiněných zjištění byla žalobkyně prvostupňovým rozhodnutím uznána vinnou za shora uvedený přestupek podle vodního zákona.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry ČIŽP. Prvostupňové rozhodnutí označil za přezkoumatelné a skutkový stav za dostatečně zjištěný a zřejmý z podkladů z kontrolního spisu, a to včetně fotodokumentace. Odvolací námítka žalobkyně posoudil žalovaný jako nedůvodné. Uvedl, že ČIŽP ani žalovaný nezpochybňují význam bezpečnostního výduchu pro potřeby továrny na zpracování elektroodpadu. To však nic nemění na tom, že při kontrolách provedených bez předchozího ohlášení dne 6. a 20.11.2018 bylo zjištěno, že klapky drtiče jsou odsunuty, tj. výduch z drtiče byl otevřený přímo do vnějšího ovzduší i za běžného provozu. Znečištěná vzdušina odcházela volně mimo filtraci zařízení. Tvrzení, podle něhož je výduch drtiče opatřený magnetickou klapkou za běžného provozu uzavřený a po každém výbuchu dojde k zastavení provozu, se proto nezakládá na pravdě.
6. Žalovaný konstatoval, že rtuť a kadmium jsou dle vodního zákona zvlášť nebezpečnými látkami a zároveň nebezpečnými látkami podle nařízení vlády č. 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech (dále jen „nařízení vlády č. 401/2015 Sb.“). Jsou to látky vytvářející velmi vysoké riziko ve vodním prostředí z důvodu své perzistence a schopnosti bioakumulace v živých organismech. Zinek, olovo, nikl a antimon jsou látky nebezpečné. Venkovní filtr ani výduch drtiče nesplňovaly požadavek vodního zákona na jejich umístění tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu smísení těchto látek s odpadními nebo srážkovými vodami.
7. Žalovaný poukázal na to, že odběry vzorků byly provedeny akreditovaným pracovištěm, a to Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě. Připustil, že hodnoty odebraných vzorků suchého prachu vyjádřené v mikrogramech na kilogram nelze přímo porovnávat s hodnotami nebezpečných látek ve vodě vyjádřenými v mikrogramech na litr, ČIŽP však přestupkové řízení nevedla za překročení stanovených emisních limitů, ale za porušení povinnosti zacházet se zařízením, v němž se nachází zvlášť nebezpečné a nebezpečné látky. Výsledky rozborů přítomnost těchto látek jednoznačně prokázaly.
8. ČIŽP dle žalovaného nikterak nepochybila, jestliže při rozhodování vycházela též ze sdělení společnosti VAS. To je sice soukromou listinou, není však pochyb o tom, že toto sdělení je právním jednáním osoby, která je jako jednatelka v listině uvedena (společnost VAS), ani o tom, že obsah listiny je v souladu s vůlí jednatelky osoby. Toto sdělení bylo jedním z podkladů pro rozhodování a žalobkyně neuvedla žádné konkrétní tvrzení, které by vyvracelo pravdivost údajů uvedených v tomto sdělení.
9. Protože se jednalo o přestupek ohrožovací, který spočívá ve vyvolání reálného nebezpečí poruchy zájmu chráněného zákonem, k naplnění jeho skutkové podstaty dojde, pokud nejsou dodržovány předpisy a nebylo třeba, aby nastala reálná porucha životního prostředí. Spáchaný skutek tedy naplnil jak formální, tak materiální stránku přestupku. ČIŽP nebyla povinna vést společné řízení ohledně přestupku spáchaného v oblasti ochrany vod (nyní projednávaný přestupek) a dalších přestupků v oblasti ochrany ovzduší, které

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

byly při kontrole zjištěny. Jedná se totiž o dva rozdílné skutky na úseku odlišných oblastí veřejného zájmu.

10. Dle žalovaného se nejednalo o bagatelní přestupek, jelikož došlo k úniku prachu s vysokým obsahem těžkých kovů. Žalovaný nicméně přisvědčil žalobkyni v tom, že projednávaný přestupek zákonodárce nezařadil mezi nejzávažnější přestupky na celém úseku ochrany vod, jak mylně uvedla ČIŽP, ale „toliko“ mezi závažnější v části vodního zákona „Porušení povinností při zacházení se závadnými látkami“. V rámci úvah o výměře sankce žalovaný zohlednil prospěšnou činnost žalobkyně, která spočívá v ekologickém zpracovávání elektroodpadu, a rovněž to, že žalobkyně plánuje do budoucna ekologické investice na prevenci úniku zvláště nebezpečných a nebezpečných látek. S přihlédnutím k těmto okolnostem snížil žalobkyni uloženou pokutu z 250.000 Kč na 100.000 Kč, což představuje pouhých 10 % maximální možné výše pokuty. Závěrem dodal, že z informací o majetkových poměrech žalobkyně nelze dovozovat likvidační charakter takové pokuty.
11. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně v první řadě namítla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť jí ukládají pokutu za skutek, který nenaplnňuje znaky přestupku. Obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a to zejména stran uložené pokuty. Skutkový stav navíc nemá oporu ve spise, neboť ten neobsahuje dostatek věrohodných důkazů o údajném protiprávním jednání žalobkyně.
12. První okruh žalobních námitek míří proti závěru správního orgánu o spáchání vytýkaného přestupku žalobkyní. Vodní zákon totiž ukládá osobám, které zacházejí se zvláště nebezpečnými závadnými látkami nebo nebezpečnými závadnými látkami, umístit *zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují, skladují, zpracovávají nebo dopravují*, tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení s odpadními nebo srážkovými vodami. Dle žalobkyně nelze bezpečnostní výduch nacházející se na střeše haly H3 za takové *zařízení* považovat, neboť jeho funkce je čistě bezpečnostní a jeho smyslem je zabránit katastrofickým následkům, které by mohla způsobit případná exploze při drcení elektroodpadů. Z logiky věci toto zařízení nemůže být umístěno ve vnitřních prostorách. Zjištění učiněná ČIŽP dle žalobkyně neodpovídají skutečnosti. Dojde-li totiž k nenadálé explozi v drtiči, dojde k uvolnění krycích klapek a okamžitému zastavení provozu. Drtič se následně spustí, až když dojde k repozici klapek. Provoz drtiče je tedy vyloučen za současného otevření bezpečnostního výduchu. V době provádění repozice klapek nemohly žádné látky z výduchu vycházet.
13. Správní orgány obou stupňů opírají své závěry o tom, že stav při šetřeních provedených dne 6.11.2018 a 20.11.2018 nebyl výjimečný či havarijný, o sdělení společnosti VAS. Toto sdělení je však soukromou listinou a nebyla prokázána pravdivost v něm uvedených údajů. Ačkoli jsou obecné teze o pravosti a správnosti soukromé listiny uvedené v napadeném rozhodnutí v principu správné, žalobkyně trvá na tom, že ČIŽP neprokázala, že skutečnosti uvedené společností VAS v rozborech jsou pravdivé a správné. I kdyby bylo pravdou, že v minulosti se v odpadních vodách nacházely nebezpečné látky, nijak to nesouvisí s přestupkem, pro který byla žalobkyně (neoprávněně) potrestána. Ze spisu vůbec nevyplývá, jakým způsobem byly vzorky společnosti VAS odebírány a zkoumány, ani to, zda vzorky pocházely výlučně ze žalobkyní provozovaného zařízení. Totéž platí o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vzorcích analyzovaných laboratoří Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě. Jejich odběr proběhl naprosto netransparentně, není doloženo, jak bylo se vzorky po odběru manipulováno a proč byly do laboratoře dodány až po 6 dnech. Vzhledem k tomu, že ČIŽP neprokázala žalobkyni porušení povinnosti, nemohlo být důkazní břemeno přesunuto na žalobkyni.

14. Dle názoru žalobkyně nemůže obstát tvrzení, že vzorky byly odebrány při kontrole na různých místech, což vysvětluje odlišnou koncentraci škodlivých látek v nich. Jestliže zjištěné škodlivé látky pocházejí ze stejného zdroje, měly by naměřené hodnoty být velmi podobné, ne-li shodné. Pokud navíc ČIŽP přikládá zjištěným hodnotám takovou váhu, že vyhodnotila jednání žalobkyně jako přestupek, měla vysvětlit, jakým způsobem porovnává měrné jednotky suchého prachu odebraných vzorků s jednotkami relevantními pro vodu. Správní orgány obou stupňů však nevysvětlily, jak měrné jednotky porovnály a co z nich dovodily, a proto jsou obě jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.
15. Žalobkyně dále podotkla, že provoz jejího zařízení splňuje veškeré zákonné požadavky a je realizován s takovými opatřeními, která vylučují dopady na životní prostředí. Má za to, že v řízení nebylo prokázáno naplnění formální ani materiální stránky přestupku.
16. Žalobkyně setrvala i na námitkách, jimiž v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí brojila proti nevedení společného řízení o přestupcích podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) a vodního zákona v souladu s § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Je přesvědčena, že se v daném případě jednalo o jeden skutek, který má dopad na ovzduší i vodu a k jehož projednání je příslušný týž orgán. Podle žalobkyně jde o stejnou oblast veřejné správy. Povinnost vedení společného řízení znamená i uplatnění zásady absorpce, která byla v jejím případě porušena, protože za porušení povinností dle zákona o ochraně ovzduší dostala pokutu 350.000 Kč.
17. Žalobkyně zpochybnila rovněž přiměřenost uložené pokuty, jež nadto podle ní nebyla řádně odůvodněna. V rozporu s přestupkovým zákonem se ČIŽP nevypořádala s řadou hledisek pro určení výše sankce a nesprávně nepřihlédla k tomu, že žalobkyně dosud nebyla trestána za porušení vodního zákona a že vytýkaným jednáním nedošlo k poškození životního prostředí. Správní orgán nevzal v úvahu ani skutečnost, že lokalitou, v níž k jednání docházelo, je průmyslová zóna na předměstí Jihlavy, tedy místo, kde se s určitou mírou znečištění vnějšího prostředí v rámci stanovených limitů počítá. Kromě toho žalovaný nepřihlédl ani k plánovaným investicím v řádu desítek milionů korun, ani k tomu, že veškerý zisk žalobkyně je využíván ke splácení investičního a provozního úvěru, nehledě k tomu, že i v důsledku probíhající pandemie došlo ke zhoršení hospodářských výsledků žalobkyně. Žalovaný sice pokutu snížil na 100.000 Kč, neuvedl však, jakým způsobem k této částce dospěl. Toto snížení žalobkyně považuje za nedostatečné. Uložená sankce ohrožuje realizaci vybraných investic a má pro žalobkyni likvidační charakter. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na rozhodnutí ČIŽP ve věci Kronospan, kterým byla za spáchání tří přestupků spáchaných ve třech různých oblastech životního prostředí uložena pokuta 160 000 Kč. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil, případně aby pro zjevnou nepřiměřenost od uložené pokuty upustil, anebo ji alespoň podstatně snížil.

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Přednesl, že povinnost řádného odůvodnění neznámá detailní odpověď na každou dílčí námitku. Většina odvolacích námitek (opakujících se i v žalobě) byla přitom vznesena už v průběhu předchozího správního řízení a byla vypořádána ze strany ČIŽP. Dále připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je v řízení o přestupku důkazní břemeno primárně na správním orgánu, pokud je však některý z jeho závěrů tvrzením delikventa zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu, aby svá tvrzení prokázal. Konstatoval, že žalobkyně v žalobě zcela pominula, že se přestupku dopustila i v souvislosti s provozem druhého zařízení – venkovního filtru. Jak filtr, tak výduch drtiče se podílely na úniku prachu obsahujícího závadné látky. Původní hermetická membrána neumožňovala vůbec vypouštění znečišťujících látek do vnějšího prostředí – jako místo výstupu jsou v provozním řádu vymezeny pouze látkové filtry. V rozporu s tím však byla žalobkyni na předmětný výduch nainstalována otevíratelná magnetická klapka. Magnetická klapka by zabráňovala úniku látek jen tehdy, pokud by byla provozována řádně, tedy pokud by její segmenty byly ihned po výbuchu vráceny do původní polohy. V případě žalobkyně ovšem toto zařízení nebylo ve funkční poloze. Na zjištěních správního orgánu nemůže nic změnit ani skutečnost, že uvedená zařízení má žalobkyně povolená (kromě protivýbušné klapky) a stavba prošla kolaudačním procesem.
19. K námitkám, jimiž se žalobkyně snaží zpochybnit metodiku analýzy vzorků odebraných při inspekčních šetřeních pracovníkem Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě, žalovaný podotkl, že pracovník akreditovaného pracoviště je plně kompetentní jak k odběru, tak i k analýze vzorků. Žalovanému není známo, že by v této průmyslové zóně působil další znečišťovatel, který by pracoval se zvláště závadnými látkami. Zná-li žalobkyně někoho takového, měla jej jmenovitě uvést. Námitku poukazující na neporovnání fyzikálních jednotek označil žalovaný za nepřipadnou s tím, že žalobkyni nebylo kladeno za vinu překročení konkrétních emisních limitů, ale porušení povinnosti při zacházení se zvláště nebezpečnými a nebezpečnými látkami, za což nese objektivní odpovědnost.
20. K žalobní námitce ohledně nevedení společného řízení žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že v dané věci nebylo nutné vést společné řízení, neboť se jednalo o přestupky podle dvou různých zákonů. K výši pokuty pak poznamenal, že ekologické zpracování elektroodpadu je prospěšná činnost, což zohlednil při moderaci pokuty. Z plánů žalobkyně na nákup zařízení souvisejících se zpracováním elektroodpadu žalovaný dovodil, že žalobkyně tím přiznává, že má ve vztahu k ochraně životního prostředí ještě co zlepšovat. Vyměřená pokuta pro žalobkyni není likvidační, ani nijak neohroží její podnikání.
21. Srovnání napadeného rozhodnutím s rozhodnutím vydaným vůči společnosti KRONOSPAN OSB, spol. s r.o., je dle mínění žalovaného neopodstatněné a ryze účelové. Proti jmenované společnosti vedla ČIŽP jen jedno řízení, protože se jednalo o přestupek podle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o integrované prevenci“).
22. V replce setrvala žalobkyně na své žalobní argumentaci. Poukázala na to, že žalovaný nedostatečně vypořádal její námitku, že se nemohla dopustit porušení § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona, protože bezpečnostní výduch není zařízením podle tohoto ustanovení. Odmítla, že by výměna původně osazené hermetické membrány za provozně vhodnější

magnetickou klapku byla protiprávní. Žalobkyně původní membránu nenahradila „svévolně“. Namísto toho, aby správní orgány obou stupňů ocenily tuto změnu, která je jednoznačně ku prospěchu životnímu prostředí, zcela nelogicky viní žalobkyni z přestupku. Dále uvedla, že nedisponuje detailními znalostmi o všech provozech v dané lokalitě a nemůže po ní být žádáno, aby uvedla konkrétního potenciálního znečišťovatele. Bylo povinností žalovaného prokázat, že závadné látky pocházejí od žalobkyně. To platí jak pro výdech drtiče, tak pro venkovní filtr. Dále žalobkyně v replice zopakovala své námitky proti nevedení společného řízení a výši pokuty.

23. Při ústním jednání před soudem konaném dne 14.4.2022 setrvali účastníci na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce zdůraznila funkci protivýbušné klapky, jejímž smyslem je zabránit zničení zařízení v případě vzniku přetlaku a následného výbuchu. Samotná protivýbušná klapka však není zařízením ve smyslu vodního zákona. Žalobkyně má za to, že ze strany žalovaného nebylo dostatečně prokázáno původcovství prachu ve vzorcích. Prach sebraný z různých míst vykazoval diametrálně odlišné hodnoty. Správní orgán porušil zásadu absorpce, protože nevedl společné řízení a při uložení pokuty nebyla reflektována sankce uložená žalobkyni ve druhém řízení. S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* žalobkyně vůbec neměla být sankcionována, neboť nebylo jednoznačně prokázáno, že se dopustila protiprávního jednání. Pokuta, která jí byla uložena, je navíc excesivní.
24. K otázce soudu, zda je jí znám jiný provozovatel, který v dané lokalitě nakládá s těžkými kovy, žalobkyně uvedla, že legální provozovatel jí znám není, což ale nevylučuje, že tam mohou být provozovatelé nakládající s těžkými kovy nelegálně.
25. Žalovaný při jednání před soudem konstatoval, že ačkoliv protivýbušná klapka měla být podle žalobkyně otevřená jen při výbuchu, byla opakovaně otevřená i v době kontroly. Žádný jiný provozovatel, který by v dané lokalitě nakládal s nebezpečnými látkami, žalovanému znám není. Vzorky prachu byly odebrány akreditovanou laboratoří a není důvod výsledky jejich rozborů zpochybňovat. K vedení společného řízení nebyl důvod, protože žalobkyni bylo možné pokutovat podle jednotlivých složkových zákonů samostatně. Žalovaný dále zdůraznil, že těžké kovy jsou karcinogenní a zachycují se v čistírenských kalech. Pokud je jich v kalech nadlimitní množství, není možné kal vyvážet na pole a musí se likvidovat jako nebezpečný odpad. V daném případě sice hodnoty výskytu těžkých kovů zjištěné v odebraných vzorcích nebyly porovnávány se standardy stanovenými v příloze č. 3 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., nicméně koncentrace naměřené ve vzorcích byly mnohonásobně větší.
26. Návrh na doplnění dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu, vzala žalobkyně při jednání zpět. Soud při jednání na základě nově uplatněného návrhu žalobkyně provedl důkaz znaleckým posudkem č. 83/2002, jehož zpracovatelem je Ing. Václav Červenka, znalec pro základní obor čistota ovzduší. Žalovaný k tomuto důkazu uvedl, že závěr znaleckého posudku, který je odpovědí na otázku č. 1, se týká ochrany ovzduší a nikoliv vodního zákona. Požadavek na autorizované měření emisí, který je v závěru posudku v odpovědi na otázku č. 2, rovněž nemá oporu ve vodním zákoně, neboť ten žádné autorizované měření emisí nenařizuje. Rozbor provedený akreditovanou laboratoří ke zjištění závadných látek ve vzorcích prachu plně postačuje. Odpověď závěru posudku na otázku č. 3 žalovaný označil za účelovou s tím, že v okolí není znám jiný provozovatel, který by zpracovával těžké kovy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

27. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
28. Podle § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona ve znění účinném do 31.12.2018 každý, kdo zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména umístit zařízení, v němž se závadné látky používají, zachycují, skladují, zpracovávají nebo dopravují, tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení s odpadními nebo srážkovými vodami.
29. Podle § 125g odst. 3 vodního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.
30. Podle § 125g odst. 5 písm. c) vodního zákona za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.
31. Podle přílohy č. 1 vodního zákona zvláště nebezpečnými látkami jsou mj. rtuť a její sloučeniny; kadmium a jeho sloučeniny.
32. Podle přílohy č. 1 vodního zákona nebezpečnými látkami náležejícími do skupiny Metaloidy, kovy a jejich sloučeniny jsou mj. (1) zinek; (3) nikl; (5) olovo; (8) antimon.
33. Podle § 88 odst. 1 přestupkového zákona pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.
34. Podle § 90 odst. 1 správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.
35. Podle § 90 odst. 3 správního řádu odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.
36. Podle § 98 odst. 2 přestupkového zákona odvolací správní orgán nemůže změnit výrok napadeného rozhodnutí o správním trestu nebo výrok o náhradě škody anebo výrok o vydání bezdůvodného obohacení v neprospěch obviněného.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

37. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
38. Před vlastním posouzením žalobních námitek soud předesílá, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu ovládající tento typ řízení předestírá soudu konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci jakkoliv dotvářel. Zároveň platí, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2014, č.j. 6 As 54/2013 - 128). V návaznosti na právě uvedené soud konstatuje, že se při posouzení prakticky všech žalobních bodů ztotožnil s argumentací žalovaného obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
39. K opakovaně vznášené námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že není pochybením žalovaného, pokud konkrétně nereagoval na každou dílčí odvolací námitku. Není povinností orgánu veřejné moci detailně reagovat na každý dílčí argument účastníka řízení; podstatné je, aby se vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Správní soudy také v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně správní rozhodnutí nelze vůbec meritorně přezkoumat. Napadené rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze bez obtíží seznat, na základě jakých podkladů a úvah žalovaný k jednotlivým závěrům dospěl, takovými vadami netrpí. Na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nadto zapotřebí nahlížet jako na jeden celek. Není proto pochybením, pokud odvolací orgán odkáže na vypořádání souvisejících námitek ze strany správního orgánu prvního stupně, které případně doplní o vlastní úvahy. V nyní projednávané věci se přitom ČIŽP většinou odvolacích, potažmo i žalobních námitek zabývala již v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
40. Soud se nejprve zabýval námitkami procesního charakteru. Žalobkyně žalovanému vytýkala, že rozhodl v rozporu s § 90 odst. 3 správního řádu a že správní orgány ve věci nevedly společné řízení o přestupcích podle zákona o ochraně ovzduší a vodního zákon a v důsledku toho nezákonně neaplikovaly zásadu absorpce při ukládání sankce. Ani jedné z těchto námitek soud nepřisvědčil. Postup žalovaného, který v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že žalobci uloženou pokutu snížil, byl zcela v souladu s ustanoveními § 90 odst. 1 písm. c) a § 90 odst. 3 správního řádu, která jsou vyjádřením zásady zákazu *reformatio in peius* (tj. zákazu změny k horšímu) a zapovídají

správnímu orgánu rozhodujícímu v odvolacím řízení uložit odvolateli povinnost nad rámec prvostupňového rozhodnutí, případně rozhodnout v odvolatelův neprospěch, ledaže odvolání podal i jiný účastník. Přestupkový zákon pak obsahuje speciální úpravu zákazu *reformatio in peius* pro oblast ukládání správních trestů v § 98 odst. 2, jenž stanoví, že odvolací správní orgán nemůže (mj.) změnit výrok prvostupňového rozhodnutí o správním trestu v neprospěch obviněného. To znamená, že v odvolacím řízení není možné uložit obviněnému pokutu vyšší, než mu byla uložena rozhodnutím správního orgánu v první instanci, ani mu nelze uložit jiný (míněno další) správní trest, který mu dosud uložen nebyl. Výkladem *a contrario* nelze než dospět k závěru, že odvolací správní orgán může změnit výrok prvostupňového rozhodnutí o správním trestu ve prospěch obviněného. Žalovaný pokutu napadeným rozhodnutím snížil, což je bez jakýchkoliv pochybností změna ve prospěch žalobkyně. Soud k tomu pouze na okraj dodává, že snížení pokuty odvolacím orgánem je v řízení o přestupcích naprosto běžnou praxí.

41. Mezi stranami není sporu o tom, že na základě skutkových zjištění učiněných při téže kontrole provedené v provozovně žalobkyně byla následně vedena dvě samostatná správní řízení, v nichž byly žalobkyni uloženy dvě různé pokuty dvěma různými rozhodnutími. Soudu je z úřední činnosti známo, že druhé z těchto řízení vyústilo v rozhodnutí žalovaného ze dne 3.7.2020, č.j. MZP/2020/560/774, jímž byla v odvolacím řízení potvrzena úhrnná pokuta ve výši 350.000 Kč uložená žalobkyni za celkem tři přestupky podle § 25 odst. 1 písm. f), odst. 2 písm. a) a d) zákona o ochraně ovzduší rozhodnutím ČIŽP ze dne 19.2.2020 č.j. ČIŽP/46/2020/1249. Žalobkyně se i proti tomuto rozhodnutí žalovaného brání žalobou, o které vede Městský soud v Praze řízení pod sp. zn. 18 A 45/2020.
42. Jak plyne z ustanovení § 88 odst. 1 přestupkového zákona, k obligatornímu vedení společného řízení o více přestupcích téhož podezřelého nepostačuje jen to, že k jejich projednání je příslušný tentýž orgán, ale je potřeba, aby se jednalo o porušení právních povinností ve stejné oblasti (na stejném úseku) veřejné správy. Správní orgány obou stupňů v této souvislosti ve svých rozhodnutích správně poukázaly na důvodovou zprávu k přestupkovému zákonu, dle níž tento požadavek znamená „*souvislost přestupků ohledně jimi chráněného objektu tak, aby ve společném řízení byly projednávány pouze přestupky vyskytující se v jedné oblasti veřejné správy, a nedocházelo tak ke společnému řízení o přestupcích, které by od úředních osob vyžadovalo velmi různorodou odbornost a jejichž věcná souvislost by byla spíše náhodná nebo vůbec žádná. Oblastí veřejné správy je určitý souhrn právních norem, které regulují množinu právních vztahů majících společného jmenovatele. Tím lze v tomto kontextu rozumět shodný nebo obdobný veřejný zájem. Nejedná se však o veřejný zájem vyjádřený obecně, například ochrana životního prostředí. Veřejný zájem je třeba v tomto kontextu definovat ve vztahu ke skutkovým podstatám přestupků jako druhový nebo skupinový objekt přestupků. Tím se i obsah použité obecné formulace zúží zpravidla na okruh přestupků, jejichž skutkové podstaty jsou upraveny jedním zákonem případně více právními předpisy upravujícími oblast veřejné správy ve výše uvedeném smyslu.*“ (shodně viz BOHADLO, D. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Komentáře (Wolters Kluwer ČR), komentář k § 88). Stejnou oblastí veřejné správy se tedy rozumí oblast veřejné správy regulovaná jednotlivými zvláštními zákony chránícími určité veřejné zájmy, v tomto případě zákonem o ochraně ovzduší na straně jedné a vodním zákonem na straně druhé, nikoli tedy celá oblast práva životního prostředí.

43. V případě postihu žalobkyně za přešůpek spáchaný podle vodního zákona a jejího postihu za přešůpky podle zákona o ochraně ovzduší se tedy jednalo o dvě různé oblasti veřejné správy, a správní orgán (ČIŽP) tudíž nepochybil, pokud o těchto přešůpcích nevedl společné řízení, ve kterém by měl zohlednit též zásadu absorpce. Na uvedeném nemohla nic změnit ani žalobkyní připomínaná věc týkající se společnosti KRONOSPAN, jíž byla ČIŽP uložena jediná pokuta za naplnění skutkových podstat přešůpků chránících různé veřejné zájmy v oblasti životního prostředí. Soud ze správního spisu zjistil, že se jedná o rozhodnutí ČIŽP ze dne 30.12.2019, č.j. ČIŽP/46/2019/9841, v němž byla jmenované společnosti uložena pokuta za přešůpek podle jediného právního předpisu – zákona o integrované prevenci, a to konkrétně za provoz v rozporu s integrovaným povolením. V takovém případě ovšem dává smysl vést jediné řízení, neboť se jedná o pochybení podle jednoho právního předpisu, který ve stanovených případech sdružuje (integruje) ochranu dílčích zájmů pod jeden právní předpis; takřkajíc pod „jednu střechu“. V případě žalobkyně s tím však právní úprava nepočítá. Soud k tomu podotýká, že i v případě přešůpků podle zákona o integrované prevenci je nutné zohledňovat veškeré okolnosti případu (každá pokuta musí být posuzována individuálně). Je tedy nutné přihlédnout např. i k povaze provozu účastníka řízení, povaze konkrétního pochybení, rozsahu ohrožení či poškození životního prostředí a celé řadě dalších skutečností. Přihlédnout je samozřejmě třeba i k možnému souběhu přešůpků jako k přitěžující okolnosti. Obecně proto nelze říci, že by ukládání dvou samostatných pokut dle zvláštních složkových zákonů bylo *a priori* přísnější, než ukládání úhrnné pokuty podle zákona o integrované prevenci.
44. I kdyby ČIŽP v daném případě skutečně nevedením společného řízení pochybila (soud tento názor, jak shora uvedeno, nesdílí), nezpůsobovalo by to automaticky vadu řízení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť takové pochybení by bylo možné zhojit uplatněním zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přešůpků, tj. i uplatněním zásady absorpce, při vydání rozhodnutí o uložení sankce ve druhém souběžně vedeném řízení týkajícím se přešůpků podle zákona o ochraně ovzduší, které bylo vydáno později než rozhodnutí ČIŽP v nyní projednávané věci.
45. Soud dále přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobkyně zpochybnila samotné spáchaní vytýkaného přešůpku podle vodního zákona.
46. Námitku, že bezpečnostní výdech drtiče umístěný na střeše haly H3 je ryze bezpečnostním zařízením, a proto jej vůbec nelze považovat za zařízení podle § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona, shledal soud nedůvodnou. Předně je třeba uvést, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezpochybnil význam bezpečnostního výdechu. Ani soud nehodlá zpochybňovat tvrzení žalobkyně, že bezpečnostní výdech je z bezpečnostního hlediska nezbytnou součástí drtiče, nicméně z okolností případu vyplývá, že bezpečnostní výdech neměl vždy stejnou podobu, jaká byla zjištěna při kontrole provedené ČIŽP. Sama žalobkyně v replice připustila, že v minulosti došlo k výměně původně osazené hermetické membrány za „provozně vhodnější“ magnetickou klapku. Uvedla zároveň, že tato změna je jednoznačně ku prospěchu životnímu prostředí, o tomto hodnocení je však možné s ohledem na skutková zjištění, která vedla k uložení sankce žalobkyni za porušení vodního zákona, důvodně pochybovat.
47. Žalobkyní zdůrazňovaná bezpečnostní a preventivní funkce výdechu drtiče KUBOTA opatřeného klapkami v žádném případě nevylučuje, že se jedná o zařízení ve smyslu § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona. V drtiči, který je propojen s výduchem, se prokazatelně

zpracovává elektroodpad, který obsahuje těžké kovy. Pro předmětný drtič, a tedy i pro bezpečnostní výdech a venkovní filtr jakožto zařízení, která v době kontroly byla součástí drtiče, tedy nutně platí, že se jednalo o zařízení, ve kterých se používaly závadné látky. K tomu je třeba dodat, že venkovní filtr měl z logiky věci sloužit k zachycování závadných látek, a zabránit tak jejich úniku do venkovního prostředí. Totéž platí i pro klapky bezpečnostního výdechu, jež měly za běžných okolností zůstat uzavřené, a znemožňovat tak únik závadných látek do venkovního prostředí.

48. K argumentaci žalobkyně, že klapky bezpečnostního výdechu zůstávaly otevřené jen krátce po explozi v drtiči, v jejímž důsledku vždy došlo k zastavení provozu drtiče, soud uvádí, že jak ČIŽP, tak žalovaný vycházeli naopak z toho, že klapky výdechu zůstávaly odsunuty z funkční (krycí) pozice i za běžného provozu, a docházelo tak k úniku znečišťujících látek. Soud tento závěr správních orgánů obou stupňů považuje za jediné logické vysvětlení zjištěných skutečností. Z protokolu o kontrole v žádném případě nevyplývá, že by v době zjištění odsunutí klapky dne 6.11.2018 byl již dříve zastaven běžný provoz. V protokolu o kontrole se na str. 3 uvádí jen tolik, že na střeše haly se nacházeli dva pracovníci, kteří měli v době odstavení provozu umístit segmenty klapky do funkční pozice. V předešlém odstavci se k tomu ovšem uvádí, že k odstavení primárního drtiče došlo z bezpečnostních důvodů při výstupu (kontrolních pracovníků) na střešku haly. Z toho lze odvodit, že běžný provoz drtiče nebyl po výbuchu zastavován automaticky, aby došlo k nastavení klapky, nýbrž že k odstavení provozu drtiče došlo v důsledku provádění kontroly na střeše haly, přičemž do té doby provoz normálně probíhal. Klapky výdechu přesto nebyly umístěny ve funkční (krycí) poloze. Shodně byly klapky shledány v nesprávné poloze, která umožňovala únik závadných látek, i při následném šetření dne 20.11.2018, přičemž na střeše se v době šetření opět nacházeli pracovníci žalobkyně provádějící repozici klapky do funkční klidové polohy. Z těchto zjištění správní orgány obou stupňů právem dovodily, že klapky bezpečnostního výdechu drtiče byly odsunuty i za běžného provozu, a v tomto stavu se nacházely i v okamžiku příchodu inspektorů. Žalobkyně ostatně netvrdí, že bezprostředně před příchodem inspektorů ČIŽP na obě místní šetření došlo k explozi v drtiči, a proto bylo třeba mechanicky vrátit magnetické klapky do klidové (krycí) polohy určené pro provoz, a nic takového nevyplývá ani z protokolu o kontrole.
49. Žalobkyně oponuje závěrům správních orgánů obou stupňů o mechanismu magnetických klapky, přičemž argumentuje zejména tím, že při jejich odkrytí nemůže probíhat běžný provoz drtiče. Soud však na základě zjištění o otevřených klapkách výdechu za běžného provozu, která jsou zachycena v protokolu o kontrole, nemohl dospět k jinému závěru než ČIŽP a žalovaný. Skutkové okolnosti projednávaného případu ukazují, že klapky výdechu svou funkci neplnily správně, přičemž ani způsob sledování funkčnosti klapky nastavený žalobkyní nevedl k nápravě tohoto nedostatku.
50. V této souvislosti nemohl soud přehlednout ani zjevnou rozpornost tvrzení žalobkyně, že klapky bezpečnostního výdechu zůstávaly otevřené jen krátce po explozi v drtiči, v jejímž důsledku vždy došlo k zastavení provozu drtiče, s tvrzením uplatněným žalobkyní v námitkách proti kontrolním zjištěním zachyceným v protokolu o kontrole. Tam žalobkyně mj. uvedla, že některé výbuchy jsou méně intenzivní, nevedou k vypnutí drtiče a mnohdy jsou zcela nepostřehnutelné sluchovým vjemem. Jedinou informací o proběhlém výbuchu je právě uvolněná klapka sledovaná průmyslovou kamerou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

51. Pro posouzení věci je nadto v konečném důsledku irelevantní, jakým způsobem mají fungovat magnetické klapky bezpečnostního výduchu drtiče. Stěžejní je zjištění inspektorů ČIŽP, že se ve vzorcích prachu odebraných na vnější straně tohoto výduchu a v jeho bezprostředním okolí nacházely konkrétní nebezpečné a zvláště nebezpečné látky, jejichž přítomnost byla prokázána analýzou těchto vzorků. Jinak řečeno, i kdyby se v době kontroly magnetické klapky výduchu nacházely ve správné (klidové) poloze, ale z analýzy odebraných vzorků by bylo přesto zjištěno, že prašný spad v okolí výduchu obsahuje nebezpečné a zvláště nebezpečné látky, dopustila by se žalobkyně porušení povinnosti, která jí vyplývá z § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona, neboť by vadným umístěním tohoto zařízení nezabránila smísení daných látek s odpadní a srážkovou vodou.
52. Argumentaci žalobkyně o pravidelném úklidu střechy v okolí bezpečnostního výduchu soud neuvěřil, a to s přihlédnutím ke značným vrstvám prachu na klapkách výduchu a na výduchu samotném, jež jsou zřetelně patrné z fotodokumentace tvořící součást protokolu o kontrole.
53. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně žádným žalobním tvrzením nezpochybnila zjištění správního orgánu o výskytu prašného spadu obsahujícího závadné látky u venkovního filtru.
54. ČIŽP dle přesvědčení soudu řádně zdokumentovala odběr vzorků prachu v provozovně žalobkyně. Z protokolu o kontrole ze dne 3.12.2018 je zřejmé, že při šetření dne 6.11.2018 bylo zjištěno, že na spodní části venkovního filtru v místě napojení vynášecího dopravníku se vyskytoval prach. Tento prach byl zachycen na fotografiích č. 7 a 8, jež jsou přiloženy k předmětnému protokolu a je na nich zobrazen jak prostor pod rukávovým filtrem (zařízení dopravníku), tak detail smetku nalezeného prachu. Tento prach byl odebrán pracovníkem odborné laboratoře jako vzorek č. 2 a výsledky jeho rozboru jsou zachyceny v protokolu č. 63629/2018. Tomu odpovídá i obsah uvedeného protokolu, který je přílohou protokolu o kontrole a v němž je uvedeno, že k odběru vzorku došlo dne 6.11.2018 a že se jednalo o smetek pod venkovním filtrem na dvoře. Protokol rovněž vymezuje zvolenou metodu analýzy a vlastní výsledky analýzy vzorku. Jakkoli protokol o kontrole uvádí, že zvýšená prašnost byla zjištěna i na venkovním dvoře pod výsypkou vytríděných plastů a při manipulaci s uskladněným materiálem, je zřejmé, že vzorek byl odebrán z prostoru přímo pod venkovním filtrem, kde se nacházelo značné množství prachu (to se ostatně nacházelo i na samotném zařízení dopravníku pod filtrem). Lze tak bez rozumných pochybností předpokládat, že se jedná o prach z venkovního filtru. Soud poukazuje i na fotografie č. 13 a 14 ze šetření uskutečněného dne 20.11.2018, na nichž je opět zachycena zvýšená prašnost právě v okolí předmětného filtru. Je tak zřejmé, že analyzovaný prach souvisí s provozem daného filtru. Obdobně lze argumentovat i ve vztahu k odběru vzorku č. 1. V protokolu č. 63628/2018 je rovněž uvedeno přesné místo jeho odběru (výduch pojistné klapky primárního drtiče). Z fotografií č. 1 a 2 je zřejmé, že konstrukce výduchu byla dne 6.11.2018 silně zanesena prašným spadem, který byl vystaven případnému dešti a sněhu, což nevyhnutelně vedlo k tomu, že se prach obsahující závadné látky zjištěné v odebraném vzorku mohl smísit s dešťovou vodou. K témuž závěru vede i zjištění značného množství prachového spadu v okapovém svodu, který odvádí srážkovou vodu do kanalizace (fotografie č. 5).
55. Žalobkyně nepředložila žádná konkrétní tvrzení, která by postup pracovníků Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě při odběru a následné analýze vzorků zpochybňovala. Soud

z databáze akreditovaných subjektů dostupných na webové stránce Českého institutu pro akreditaci www.cai.cz zjistil, že zmíněné pracoviště je zkušební laboratoří vedenou Českým institutem pro akreditaci pod č. 1393 pro chemické, mikrobiologické, radiologické a biologické analýzy vod, odpadů, pevných vzorků, potravin, materiálů, ovzduší a biologického materiálu, včetně vzorkování, stanovení azbestových vláken, testy ekotoxicity, ověření účinnosti sterilizace a měření fyzikálních faktorů prostředí. Analýzy vzorků byly zmíněnou zkušební laboratoří provedeny podle příslušných technických norem ČSN EN. Lze shrnout, že obsah správního spisu spolehlivě vyvrací pravdivost tvrzení žalobkyně, že odběr a analýza vzorků proběhla netransparentně, a že není zřejmé, odkud odebrané vzorky pocházejí.

56. K námitce, v níž žalobkyně poukazuje na významný rozdíl v chemickém složení vzorků odebraných ze střechy a okapu haly (č. 1 a 3) a u rukávového filtru (č. 2), soud ve shodě s názorem žalovaného uvádí, že pro posouzení vytýkaného přestupku je tato skutečnost irelevantní. K naplnění skutkové podstaty přestupku postačovalo, že se v odebraných vzorcích nacházely zvláště nebezpečné a nebezpečné látky, protože žalobkyni není kladeno za vinu překročení konkrétních emisních limitů. Rozdíly mezi hodnotami výskytu jednotlivých nebezpečných a zvláště nebezpečných látek v odebraných vzorcích mohou mít více příčin – bezpečnostním výduchem drtiče mohly do venkovního prostředí tyto látky unikat v jinak dlouhé době, množství a koncentraci, než tomu bylo u venkovního filtru, další možnou příčinou pak může být rozdílná intenzita působení atmosférických vlivů na místech odběru vzorků. Nicméně, jak již bylo soudem uvedeno shora, rozdíly ve výsledcích jednotlivých vzorků nejsou způsobilé zpochybnit závěr správního orgánu o protiprávním jednání žalobkyně. Z protokolu o kontrole plyne, že všechny vzorky obsahovaly vyjmenované těžké kovy a jakkoli se jejich množství v jednotlivých vzorcích více či méně liší, minimálně část údajů alespoň řádově odpovídá – rozdíly jsou ostatně i mezi vzorky ze střechy a okapu, u nichž např. množství kadmia dosahuje jednou 450 mg/kg a podruhé 677 mg/kg. Co se týče vzorku č. 2 z prachu odebraného u venkovního filtru, žalobkyně v žalobě sama výslovně připustila, že se jedná o prach pocházející z jejího zpracovatelského procesu a že chemické složení prachu v tomto vzorku odpovídá interním kontrolním rozborům, které si žalobkyně nechala zpracovat.
57. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku brojící proti nedostatečnému porovnání fyzikálních měrných jednotek vzorků prachu a vody. Nelze než přitakat žalovanému v tom, že hodnoty výskytu daných kovů v suchém prachu uvedené v mikrogramech na kilogram zcela postačují k závěru, že žalobkyně při provozu zařízení porušila povinnost vyplývající z § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona. Soud nespatřuje žádný rozumný důvod, proč by měl správní orgán porovnávat měrné jednotky, v nichž bylo uvedeno množství závadných látek zjištěných v odebraných vzorcích prachu (mg/kg), s jednotkami, v nichž se uvádějí hodnoty zvláště nebezpečných a nebezpečných látek zjištěné ve vodě (µg/litr). V daném případě byly analyzovány vzorky prachu (nikoliv vody) a správní orgán nikdy netvrdil, že by v důsledku vytýkaného protiprávního jednání žalobkyně byla zjištěna nadlimitní koncentrace závadných látek ve vodě.
58. Znalecký posudek č. 83/2002 předložený žalobkyní, který soud provedl jako důkaz při ústním jednání, není způsobilý prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud především nemohl přehlédnout, že zpracovatelem tohoto posudku je znalec pro základní obor čistota ovzduší, což není obor, který by se týkal nyní projednávané věci, v níž byla

žalobkyně sankcionována za porušení vodního zákona. Co se týče závěrů znaleckého posudku, odpověď znalce na první otázku, která se týká vhodnosti metody odebrání bodového vzorku prachu ke zjištění, zda a jaké látky případně unikají ze stacionárního zdroje do ovzduší, vychází z definic pojmů zákona o ochraně ovzduší a požadavků tohoto zákona na měření emisí vyjádřených hmotnostním tokem, imisí vyjádřených koncentrací, či k atmosférické depozici. Stejně tak i odpověď znalce na druhou otázku, v níž znalec za jedinou přípustnou metodu označil jednorázové autorizované měření emisí (AME) na výduchu opatřeném měřicími přírubami, vychází z požadavků zákona o ochraně ovzduší. Vodní zákon nicméně žádný takový požadavek nestanoví; pro účely zjištění, zda se žalobkyně dopustila vytýkaného přestupku, soud ve shodě s názorem žalovaného považuje za plně postačující rozbor vzorků prachu provedený akreditovanou zkušební laboratoří. Ostatně i znalec v závěru znaleckého posudku výslovně konstatoval, že vzorky odebrané z různých míst (střecha haly, okap, nádvoří) areálu žalobkyně, které byly následně podrobeny chemickému rozboru, vypovídají (pouze) o obsahu těžkých kovů (rtuť, kadmium, nikl, olovo, antimon, zinek) v posbíraném či smeteném prachu. Znalcovu souhlasnou odpověď na třetí otázku, zda mohly být odebrané vzorky kontaminovány vnějšími vlivy, například prachem z okolních zdrojů znečištění, kdy znalec uvedl, že určení původce – emitenta takto posbíraného prachu je pouhou nepodloženou spekulací z důvodu, že není známa doba ukládání tohoto prachu, atmosférické jevy v časově neurčeném období a rovněž nebyly zohledněny vlivy jiných emitentů v dané průmyslové zóně či hodnota pozadí uváděných látek v lokalitě, soud považuje za ryze spekulativní a naprosto nevěrohodnou. Znalec totiž naprosto pominul skutečnost, že je to právě žalobkyně, která v dané provozovně provádí likvidaci elektroodpadu, při které se prokazatelně uvolňují závadné látky v podobě těžkých kovů. Ačkoliv požaduje její zohlednění, neuvedl, jaká je hodnota pozadí těchto látek v lokalitě a zda je natolik významná, aby mohla ovlivnit výsledky rozboru vzorků prachu. Také jeho zmínka o nezohlednění vlivů jiných emitentů v dané průmyslové zóně je naprosto nekonkrétní, neboť žádného takového emitenta neoznačil, stejně jako to v průběhu celého řízení před správním orgánem i před soudem neučinila ani žalobkyně. Soud k tomu dodává, že prach odebraný na střeše haly H3 v provozovně žalobkyně v bezprostřední blízkosti bezpečnostního výduchu vedoucího z drtiče či u venkovního filtru vedoucího z haly musí logicky pocházet z provozu, který je realizován v této hale, a nikoliv od jiných (blíže neoznačených) emitentů. To platí tím spíše, pokud žalobkyně skutečně, jak opakovaně v průběhu řízení před správním orgánem uváděla, střechu haly pravidelně uklízí. Stejně tak i výskyt těžkých kovů prokázaný analýzou vzorků odebraného prachu musí zcela logicky souviset s tím, že při podnikatelské činnosti, kterou žalobkyně v hale uskutečňuje, se uvolňují těžké kovy, a proto jejich výskyt ve vzorcích prachu nelze přičítat jiným (blíže neoznačeným) emitentům. Jak bylo ostatně soudem konstatováno shora, co se týče vzorku č. 2 z prachu odebraného u venkovního filtru, žalobkyně výslovně připustila, že se jedná o prach pocházející z jejího zpracovatelského procesu a že chemické složení prachu v tomto vzorku odpovídá jejím interním kontrolním rozborům.

59. Neopodstatněná je též námitka žalobkyně, že ČIŽP neprokázala pravdivost výsledků rozborů zpracovaných společností VAS. Soud v tomto směru považuje za podstatné, že ČIŽP na str. 19 prvostupňového rozhodnutí uvedla, že „*nestaví toto přestupkové řízení na rozbořech a informacích od spol. VAS*“, přičemž dále zdůraznila, že se jedná o podklad kontrolního zjištění. Pravdivost této výslovné proklamace vyplývá i z dalšího textu prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je sice sdělení společnosti VAS zmíněno na

podporu argumentace ČIŽP o vypouštění vody smíšené s těžkými kovy do kanalizace, toto sdělení však není zdaleka jediným podkladem pro závěr o spáchání přestupku žalobkyní. ČIŽP primárně vycházela z protokolu o kontrole, jeho příloh a z podkladů dodaných žalobkyní. Žalovaný pak na str. 13 napadeného rozhodnutí zevrubně vyložil pojem „soukromá listina“ podle § 567 občanského zákoníku a dospěl k závěru, že listina (sdělení společnosti VAS a k ní přiložené rozborů odpadních vod žalobkyně) je pravá a správná, neboť je projevem vůle společnosti VAS a obsah této listiny je v souladu s její vůlí. V tomto směru je třeba přitakat žalovanému, že za dané situace bylo v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35 přeneseno na žalobkyni důkazní břemeno k prokázání tvrzení, že údaje ve sdělení společnosti VAS nejsou v souladu se skutečností. Žalobkyně nicméně k prokázání tohoto tvrzení nepředložila vůbec žádné důkazy a obsah sdělení relativizovala toliko na základě toho, že se jedná o soukromou listinu, což je argumentace naprosto nedostatečná.

60. Soud nevešel ani na námitku, že jednání žalobkyně nenaplnilo materiální znak přestupku, a že v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí zcela absentuje odůvodnění závažnosti jejího protiprávního jednání (pročež jsou tato nepřezkoumatelná). ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí na str. 24 a 25 poměrně obsáhle a naprosto srozumitelně vyložila, že smísení nebezpečných a zvláště nebezpečných látek nacházejících se v prachu na zařízeních žalobkyně se srážkovou a odpadní vodou považuje za velmi společensky nebezpečné, neboť byť jsou částečně tyto látky zachyceny v čistírenských kalech, je při zacházení s těmito látkami nezbytné zajistit, aby se do vodního prostředí vůbec nedostaly. Při základních znalostech chemie považuje ČIŽP za zřejmé, že tyto látky nesmí nekontrolovaně unikat do vod. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí vyzdvihl, že k naplnění předmětné skutkové podstaty postačí vyvolání reálného nebezpečí poruchy veřejného zájmu na tom, aby odpadní a dešťové vody nebyly znečištěny těžkými kovy. Soud k tomu doplňuje, že podle ustálené judikatury správních soudů je materiální znak naplněn zásadně vždy, když dojde k naplnění formálních znaků skutkové podstaty, a jeho (ne)naplněním se tak má smysl zabývat pouze v hraničních případech (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 As 321/2018 - 31). Nyní projednávaná věc takovým hraničním případem rozhodně není. Žalobkyní spáchaný přestupek spočíval v porušení povinnosti zakotvené v § 39 zákona o ochraně ovzduší, který upravuje preventivní nástroje zabráňující znečištění vody. Porušení tohoto ustanovení vodního zákona tudíž vede ke spáchání přestupku ohrožovacího, k jehož dokonání postačí „pouhá“ hrozba porušení objektu chráněného zákonem (k charakteru tzv. ohrožovacích deliktů viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2015, č.j. 8 As 50/2015-39 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 25.8.2016, č.j. 9 As 172/2015-67). Tato hrozba spočívá, lapidárně řečeno, v tom, že pokud na venkovní filtr či výduch drtiče naprší, smísí se prach obsahující nebezpečné látky s dešťovou vodou, která se pak okapem či kanalizační vpustí dostane do kanalizace. Je proto třeba uzavřít, že žalobkyni vytýkané jednání nepochybně naplnilo nejen formální znaky vytýkaného přestupku, protože zjevně neumístila zařízení, v nichž se zachytávají nebezpečné a zvláště nebezpečné látky, tak, aby zabránila smísení těchto látek s odpadními a srážkovými vodami, ale také materiální znak přestupku, neboť se jednalo o jednání vysoce společensky škodlivé, což správní orgány obou stupňů náležitě odůvodnily.
61. Konečně, pokud jde o námitky žalobkyně mířící do výše pokuty, je třeba podotknout, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů, a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 3.4.2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36). Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, a rovněž zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13.8.2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9.3.2004). Zkoumat přiměřenost sankce je soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2003, č.j. 6 A 96/2000-62).

62. V nyní projednávané věci soudu nezbyvá než konstatovat, že žalovaný svým povinností týkajícím se výměry sankce dostal. Pokuta byla žalobkyni uložena v zákonném rozmezí, přičemž již ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí náležitě zohlednila závažnost přestupku a jeho následek spočívající v ohrožení zájmu chráněného vodním zákonem. ČIŽP sice na straně žalobkyně žádné přitěžující a polehčující okolnosti neshledala, tento její závěr však v odvolacím řízení korigoval žalovaný, jenž v napadeném rozhodnutí jako polehčující okolnosti vyhodnotil jednak prospěšnost ekologického zpracování odpadu prováděného žalobkyní, a dále to, že žalobkyně investovala a i v budoucnu dále hodlá investovat do nových technologií s cílem prevence úniku nebezpečných a zvláště nebezpečných látek do vod. S ohledem na tyto okolnosti žalovaný snížil pokutu na 100.000 Kč. Je tak zřejmé, jakým konkrétním způsobem se zohlednění polehčujících okolností projevilo na pokutě.
63. Obecně lze uvést, že správní orgány v rámci úvah o výměře sankce zohlednily zákonem předpokládaná kritéria a dostatečně se vypořádaly se související argumentací žalobkyně. Je pravdou, že k lokalitě provozu se explicitně nevyjádřily, nicméně žalobkyně v průběhu řízení před ČIŽP a ani v odvolání (jeho doplnění) tuto skutečnost nenamítala. Stěží jim proto lze vytýkat, že se danou otázkou výslovně nezabývaly. Dle náhledu soudu nelze lokalitu umístění provozu žalobkyně v případě vytýkaného přestupku na úseku ochrany vod považovat za okolnost, která by měla odůvodňovat snížení již tak relativně nízké pokuty. V průmyslové zóně se sice obecně počítá s jistou vyšší mírou znečištění životního prostředí, v nyní projednávané věci však šlo o riziko hrozby úniku těžkých kovů z provozu žalobkyně do odpadních vod (kanalizace pro veřejnou potřebu města Jihlavy), které zasahují i mimo rámec průmyslové zóny. K tomu je třeba doplnit, že ani v lokalitách, jako jsou průmyslové zóny, nelze tolerovat hrozbu nežádoucího smísení zvláště nebezpečných látek, jako je například rtuť či kadmium, s odpadními nebo srážkovými vodami.
64. Žalobkyně v odvolání neargumentovala tím, že se v daném případě jedná o její první provinění na úseku vodního zákona. Dosavadní „bezúhonnost“ není v § 39 přestupkového zákona jako polehčující okolnost stanovena explicitně, a proto nelze tvrdit, že by se touto otázkou měly správní orgány bez náležitého podkladu v argumentaci účastníka řízení zabývat.
65. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že uložená pokuta představuje vzhledem k velikosti žalobkyně a objemu jejího hospodaření poměrně zanedbatelnou částku. K namítanému likvidačnímu charakteru uložené sankce soud s odkazem na odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

prvostupňového i napadeného rozhodnutí uvádí, že oba správní orgány se možným dopadem pokuty na hospodaření žalobkyně v dostatečné míře zabývaly. Z vyjádření žalobkyně ze dne 2.4.2019, které na výzvu zaslala ČIŽP, vyplývá, že její hospodářský výsledek na období let 2016 a 2017 se pohybuje v řádech milionů korun. Dále z něj vyplývá, že žalobkyně investovala tím způsobem, že navýšila počet pracovníků na venkovní úklid, přičemž zvýšené náklady na mzdách těchto zaměstnanců činí 250.000 Kč měsíčně, pořídila venkovní čisticí stroj za 1,6 milionu korun. Plánovala změnu technologie předpřípravy zpracování elektroodpadu, a to zakoupením tzv. smasheru v předpokládané hodnotě 25 milionů korun. Z těchto údajů jednoznačně vyplývá, že úhrada pokuty ve výši 100.000 Kč nemůže pro žalobkyni reálně znamenat skutečně významnou újmu a ohrožení jejího hospodaření, a to zvláště v porovnání s tím, že dle samotné žalobkyně bylo do provozu již investováno celkově cca 200 milionů korun.

66. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani tvrzení žalobkyně o zhoršení jejích hospodářských výsledků v důsledku restriktivních opatření v období nouzového stavu v souvislosti s pandemií koronaviru, které navíc nebylo ničím doloženo.
67. Součástí žaloby učinila žalobkyně též návrh na rozhodnutí soudu o upuštění od uložení pokuty. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené* výši, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Soud o využití moderačního práva uvážil po provedeném přezkumu na podkladě shora popsanych skutkových zjištění a právního posouzení provedeného správními orgány obou stupňů, jejichž závěry považuje za dostatečné a souladné se zákonem. Je toho názoru, že žalovaný náležitě posoudil kritéria rozhodná pro určení výše pokuty, přihlédl ke zjištěným okolnostem a své úvahy ohledně výměry sankce náležitě odůvodnil. Žalobkyni ve výsledku uložená pokuta ve výši 100.000 Kč nijak nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobkyni, tak z hlediska individuální i generální prevence. Nejedná se tak o sankci nepřiměřenou, tím méně o sankci zjevně nepřiměřenou. Podmínky pro její moderaci soudem v podobě snížení či dokonce upuštění od jejího uložení tudíž nebyly splněny.
68. K rozhodnutí ČIŽP, jímž byla společnosti KRONOSPAN za spáchání přestupků podle zákona č. 76/2002 Sb., uložena pokuta 160 000 Kč, se soud již částečně vyjádřil shora. Na tomto místě pouze doplňuje, že se jednalo o pokutu uloženou za spáchání více přestupků, kterých se jmenovaná společnost dopustila odlišným skutkovým jednáním, a zmíněné rozhodnutí proto nelze poměřovat s napadeným rozhodnutím, ani z něj nelze usuzovat na nepřiměřenost pokuty uložené žalobkyni.
69. Lze uzavřít, že žalobkyně byla v projednávané věci sankcionována právem. Podklady, které správní orgán v řízení shromáždil, prokazují bez důvodných pochybností, že se vytýkaného protiprávního jednání dopustila, a aplikace zásady *in dubio pro reo* tudíž nebyla na místě. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
70. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 14. dubna 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu